

steriet har tænkt sig, at det i sliige Tilfælde, hvor ganske individuelle Hensyn gjorde sig gjældende, turde være det Rigtigste igjennem Trianstloven at udvirke en særlig Bevilling for den Paagjældende til ogsaa efter Forslyttelsen at beholde det personlige Tillæg, og dette forekommer mig at være den lige Vej for ikke at give en Ret i de Tilfælde, hvor ikke saadanne personlige eller andre tilfældige Hensyn kræve det. Jeg kan derfor ikke Andet end være særdeles tilfreds med, at den ærede Minister ogsaa med Hensyn til dette Punkt har yttret sig i Medhold af Lovudkastet, og jeg vil haabe, at det ærede Thing ikke iaar vil fravige, hvad det vedtog ifjor.

Warberg: Naar jeg har forlangt Ordet under nærværende Sag, er det ikke for at gaae ind paa dens Realitet, men for at henlede Opmærksomheden paa et constitutionelt Spørgsmaal, som forekommer mig ikke at være uvigtigt. Som de ærede Herrer vide, er der udkommet en provisorisk Lov om dette Punkt. Naar vi nu see efter i Grundloven om provisoriske Love, saa finde vi, at der staaer: „Særdeles paatrængende Tilfælde kan Kongen, naar Rigsdagen ikke er samlet, udstede foreløbige Love“ osv. Betingelserne for en provisorisk Lov ere altsaa blandt andre, at Rigsdagen ikke maa være samlet, og at Tilfældet skal være særdeles paatrængende. Nu er det ganske vist, at da denne foreløbige Lov udkom, var Rigsdagen ikke samlet; altsaa forsaavidt er der ikke Noget at erindre mod dens Udstedelse. Det kan ogsaa gjerne være, at man maa indrømme, at Tilfældet har været særdeles paatrængende; derom skal jeg ikke have nogen bestemt Mening; men i alt Fald maa man huffe vel paa een Ting, og det er, at den Paatrængenhed, der har været tilstede, er fremkaldt af den paagjældende Regjering selv. Som bekendt sluttede den paagjældende Regjering noget hovedfulds den forrige Rigsdagsfamling. Der er ingen Tvivl om, at Regjeringen jo var juridisk berettiget dertil, og jeg skal heller ikke bestride dens moralste Berettigelse, om man end kan være af en anden Mening med Hensyn til Hensigtsmæssigheden af dette Skridt. Men det forekommer mig rigtignok, at naar Regjerin-

gen paatager sig Ansvar for et saadant Skridt, som er noget besynderligt, maa den ogsaa overveie, hvilke Følger et saadant Skridt drager efter sig, og den kan da ikke paaberaabe sig, at der er fremkommet et paatrængende Tilfælde, naar den selv har fremkaldt dette paatrængende Tilfælde. Den paagjældende Regjering er nu fratraadt, og det kan naturligviis hverken være min Mening, at Thinget skal forkaste denne Lov, eller at der skal gjøres noget alvorligt Skridt mod den paagjældende Regjering for den formeentlige Incurie, der er begaaet. Saameget mindre kan det være min Mening, som det Skridt, der her er foretaget af Regjeringen, er i Overensstemmelse med Rigsdagens vitterlige Ønsker og Tanker. Men det er efter min Mening en formel Feil, der er begaaet, som man maa være opmærksom paa og udtale sin Misbilligelse af, for at den ikke skal drage Følger efter sig for Fremtiden. Hvis man tager det noget let med saaledes at udstede foreløbige Love, er man udsat for at komme hen, hvor man ikke ønsker at komme. Vi see her, at en Regjering udsteder en Lov, som den antager, at Rigsdagen ønsker; men det kan tænkes, at en Regjering, som var mindre constitutionelt findet end den aftraadte, vilde benytte sig af en lignende Fremgangsmaade, for at gennemføre et Lovgivningsarbejde, som den ikke havde Haab om at kunne faae Rigsdagens Samtykke til. Det er vel sandt, at naar der saaledes under Rigsdagens Fraværelse var udstedt en provisorisk Lov, som Regjeringen ikke havde kunnet erholde Rigsdagens Samtykke til, kunde denne provisoriske Lov ikke faae lang Varighed, da den skulde bekræftes af den paafølgende Rigsdag; men man kan tænke sig Forhold, hvor det kunde være Regjeringen magtpaaliggende i en vis Mellemfrist at have friere Hænder, end den kunde have uden en saadan foreløbig Lov. Jeg troer derfor, at det er af Bigtighed at være opmærksom paa sliige Tilfælde, og at man paa en eller anden Maade maa udtale sin Misbilligelse deraf og tage en bestemt Reservation, for at Slikt ikke skal stee i Fremtiden.

Worf: Jeg vilde tale et Ord til Gunst for den Betragtning, som de ærede Medlem-